

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH				
Zbor/dátum	1.	8.	15.	22.
Trnava	D. Dubovský	F. Varga	K. Badinský	P. Moudrý
Sereď	K. Badinský	J. Valky	F. Varga	P. Michailowsk
Piešťany	F. Varga	P. Michailowsk		K. Badinský

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA	MIESTO	ČAS
Utorok	Cirkev na skale – prednášky	Kapitulská 23 18:00 hod.
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line 19:00 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line 20:00 hod.
Piatok	Študijná skupina - Evanjelιά	on line 19:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola	09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova	10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť	14:00 hod.

dokončenie zo str. 3

V tejto chvíli aj tí najzaťažejší odporcovia »sabatú« pochopili, že je rozdiel stretávať sa s pozemským otcom v čase keď pracuje a odpočívať s ním v čase, ktorý vyhradil na spoločný odpočinok on!

A vieme, že aj náš nebeský Otec dodnes pracuje: „Ježiš im povedal: "Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem." (Ján 5,17)

Nuž a tak tvrdenia zástancov nedele sú pomýlené preto, lebo nerozlišujú dva pojmy: STRETÁVANIE a ODPOČÍVANIE.

(Dušan Seberíni, Rehabilitácia soboty, s. 26.27)

NARODENINY:

„Uvaľ na Hospodina svoju cestu a nadej sa na neho, a on učiní. A vyvedie tvoju spravodlivosť ako svetlo a tvoj súd ako poludnie..“ (Žalm 37,5.6)

Trnava	Sereď
2. Vlado Kaba	20. Andrea Podsedníková
17. Peter Hovorka	20. Michal Hruška

KONTAKTY:	BOHOSLUŽBY:	DOP / POPOLUD.
Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk		9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk		9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk		9:30 / 14:00 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com		

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT FEBRUÁR 2025

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

Čo sme dlžní adventistom?

Adventisti sami seba definujú ako pokračovanie reformačného hnutia, o ktoré v Európe usilovali Hus, Luther, Kalvín, po nich Wesley, Finney a ďalší. Každý z nich posunul Kristovu cirkev o krôčik ďalej v tom potrebnom návrate k biblickému kresťanstvu, ktoré bolo v priebehu storočí zdeformované na nepoznanie. Každý z nich objavil pre nás iný dôraz na zasypané biblické pravdy. Nikomu nebolo dané odkryť ju celú. Adventisti zdôraznili blízkosť Kristovho návratu (adventu), tému tzv. pred-adventného súdu, úctu k Pánovmu dnu odpočinku a zodpovedný vzťah k zdraviu.

Aj keď pôvodné očakávania Kristovho návratu v r. 1844, vypočítaného na základe chybných interpretácií časových údajov z Danielovho proroctvá, sa nakoniec nenaplnilo, bolo by určite nesprávne túto stránku kresťanskej viery, toto vytrvalé očakávanie podceňovať, tým menej zavrňovať. Nebudeme sa iste pokúšať o nové výpočty, ale i obyčajný pasívny postoj k eschatológii (náuka o posledných veciach zeme – pozn. prekladateľa) by ľahko mohlo viesť k prehliadnutiu jasných znakov 'posledných časov', ktoré sa domáhajú našej pozornosti. Návrat Židov do Izraela a dianie na Blízkom východe k nim nepochybne patria. Žiť si bezstarostne tak, ako by Kristov príchod bol stále ešte v nedohľadne, si verní Kristovi učeníci nemohli dovoliť vôbec nikdy, nieto dnes.

Návrat od konštantinovskej nedele k biblickej sobote, ktorú po celé dejiny zachovávalo židovstvo vrátane Ježiša a jeho učeníkov, a vlastne aj prvokresťanská cirkev až do Konštantínovho ediktu z roku 321, sa adventistom v širšej kresťanskej cirkvi nepodarilo presadiť z dôvodov asi hlavne praktických a technických. Konštantín, pôvodne vyznávač 'boha slnka', nariadil svätiť 'deň slnka' skôr natruc Židom než na pamiatku Ježišovho vzkriesenia - sám v tej dobe Kristovým nasledovníkom nebol a pokrstiť sa dal až na smrteľnej posteli.

Teologické dôvody pre nedeľu namiesto soboty boli vykonštruované dodatočne - v Biblii, jedinom autoritatívnom zdroji reformačného kresťanského učenia, žiadnu oporu nemajú. Toto poctivé priznanie sme my, nedeľní kresťania, dlžní

ako sobote, tak našim bratom adventistom. Môžeme im byť prinajmenšom vďační, že aspoň v občianskom živote sa tiež vďaka ich úsiliu presadila 'nepracovná sobota' najskôr v USA a postupne aj v Európe, od r. 1966 tiež u nás. Vďaka päťdňovému pracovnému týždňu sa tak Židia ani adventisti nemusia kvôli svojmu sabatu dostávať do konfliktu so zákonom či zamestnávateľom, ako sa pred tým bežne stávalo. Za povšimnutie by však stála aj súvislosť teológie soboty a teológie stvorenia. Eschatologické odpočinutie v Kristovi a konečného vykúpenia, ako to naznačovali znamenia konané samotným Ježišom práve v sobotu.

Zodpovedné zaobchádzanie so zdravím ako s majetkom zvereným od Boha (ved telo je chrám ducha!), tiež nie je v kresťanskej cirkvi zďaleka samozrejmosťou. Ak nie je správne robiť si zo zdravia modlu, je nemenej povážlivé o svoje zdravie vôbec nedbať, alebo ho dokonca vedome poškodzovať fajčením, alkoholom, drogami, sústavným prejedaním a vôbec zlou životosprávou. Dnes na to už všeobecne poukazujú lekári veriaci i neveriaci Ešte v minulom storočí to však boli hlavne adventisti.

Z povolania, ktoré prijali, vyplýva aj ich významný podiel na budovaní a rozvoji vzdelávacích a zdravotníckych zariadení nielen v Spojených štátoch, ale spolu s misiou najmä v rozvojových krajinách. Taktiež u nás sa snažia o nový prístup hlavne k deťom a mládeži.

Zdá sa teda, že nastolené témy a dôrazy čakajú stále na aktuálnej premyslenie. V každom prípade by bolo treba čo najskôr otvoriť na oboch stranách teologický dialóg a v ňom postupne prekonávať predchádzajúce postoje, rozdeľujúce kresťanov na pravoverných a 'sektárov' či na pravoverných a odpadlíkov. Každý takýto počin by bol zaiste ku cti a chvále Božej.

(Pavel Mareš, Evanjelický týždenník - Kostnické iskry, 19. septembra 2007)

Podobenstvo o celodenných výletoch

Moji rodičia boli veľmi bohatí. Vlastnili obchod, ktorý viedla matka a továreň, ktorú riadil otec. A pretože obaja pracovali, o mňa a staršieho brata sa starala vychovávateľka. Tento príbeh je z doby, keď som mal asi päť rokov. Môj starší brat už vedel využiť bohatstvo rodičov a dával si zaobstarať množstvo najrozmanitejších hračiek, ktoré mu slúžili na vyplňanie času. Ale ja som bol ešte útle dieťa a jedinou mojou túžbou boli rodičia.

Obchod, v ktorom pracovala matka, bol na prízemí nášho domu, takže som využíval všetky možnosti dostať sa tam – aby som mohol byť s matkou. Vždy,

keď som sa k nej dostal začal som sa všeličo vypytovať a riešiť všeličo „super naliehavé“ s vážnosťou dospelého človeka. A matka rada prehliadala, že moje zámienky sú len zámienkami a s úsmevom sa oberala o drahocenné minúty jej pracovného času, ktoré som sa snažil vytrhnúť pre seba.

Ale otec bol iný. Továreň bola hodne vzdialená od mesta, v dedinke Kráľová. Autobusy vtedy nechodili, takže som sa snažil otcovi denne aspoň zatelefonovať. Ale pritom som využil každú možnosť otca navštíviť. Kedykoľvek išlo od nás niektoré auto do továrne, vždy ma šoféri prišli zavolať, lebo vedeli ako som sa tešil na stretnutie s otcom. Cestou do továrne som si vždy vymýšľal »nesmierne dôležitý dôvod«, pre ktorý som »musel« otca neodkladne navštíviť. A otec ma vždy s úsmevom vypočul, potom ma vzal na ruky, pohladkal po vlasoch a priniesol k autu. Tam ma zložil, zľahka ma capol po zadku a povedal mi: „Ďakujem ti, že si prišiel túto vec vybaviť, ale teraz už choď! Ja mám veľa práce a ty máš byť s tetou vychovávateľkou v parku a nie tu.“ Auto sa pohlo a otec mi ešte zakýval keď sme zahýbali za bránu vrátnice. Tak to bežalo temer pri všetkých stretnutiach s otcom v továrni. Vždy ma prijal, vždy ma vypočul, vždy ma pohladkal, ale vždy ma po pár minútach odovzdal šoférovi.

Spomínam si však veľmi živo aj na iné kontakty s rodičmi. Boli to nedeľné výlety. Skoro každú nedeľu sme chodili autom na výlety. Celá rodina. Otec, mama, brat aj ja. A zvykli sme vždy vziať sebou aj zo dvoch príbuzných. Boli to rozprávkové zážitky. Jaskyne, vrcholce hôr, hrady, zámky, kaštiele, obedy na kvitnúcej lúke na deke, plávanie v riečkach, člnkovanie v jazerách – skrátka rozprávkové zážitky. Ale len preto krásne, že tam bol vždy otec, mama a brat. Celý deň.

Do žblnkotavej riečky som mohol len preto, že so mnou išiel otec. Na strom som mohol liezť za bratom preto, lebo mi to dovolil otec. To, čo som mal po celý týždeň od vychovávateľky zakázané ako nevhodné, nebezpečné, neslušné a ešte rôzne »ne-«, to bolo teraz samozrejme povolené, lebo bol pri tom otec a dohliadal na naše detské vyčíňanie. Prekrásne živé spomienky...

Týmto príbehom som chcel poukázať na dva typy stretnutí z tej doby. Jeden typ boli každodenné stretnutia s otcom v továrni. Z nich ostala spomienka na otcov úsmev a pohladenie. Druhý typ boli víkendové výlety s otcom a s celou rodinou, ktoré vždy trvali celý deň a ktoré dodnes nosím v sebe ako kaleidoskop krásnych nevyčerpatelných obrazov a zážitkov. I po päťdesiatich rokoch sú spomienky na tieto celodenné výletné »odpočinky« živé, sfarbené túžbou – môcť to prežiť znovu. (pokračovanie na str. 4)